

İyi ki Öğretmenim

– GürhanGürses · 24 Kasım 2019

Merdivenlerden bir ses geldi: Seni seviyorum öğretmenim, diye haykırıyordu Tolga. Ben de seni seviyorum Tolga'm, dedim. Gülümsedi ve gülümseme okulun soğuk ve mat duvarlarında bahar esintisi gibi dolaşıp durdu. Onun bu mutlu hali beni de mutlu etti ve: İyi ki öğretmenim, dedim kendi kendime. Bunu duyan İrem de: İyi ki benim öğretmenimsin, dedi. Onun bu kulak misafirliğine bir mukabelede bulunmak adına: Sen de iyi ki benim öğrencimsin İremcik, dedim. Ufacık bir gülümseme okulun duvarlarında yansıyan ve bizim içimizi ısıtan bir güneş oldu. Sözlerin iyileştirici gücü olduğuna inanırdım gülümsemenin de böyle bir etkisi olduğunu müşahede ettim.

Öğretmenim gününüz kutlu olsun, dedi Harun. Kocaman bir öpücük gibi gelip kondu kalbime bu kutlama. Eyvallah Harun'um, dedim. 24 Kasım'mış bize öğrencilerimizle olduğumuz her gün 24 Kasım zaten. Onların seslerinin olduğu sınıflar, gülüşlerinin çoğaldığı teneffüsler, koşturmalarının eksilmediği koridorlar bizim için en kıymetli anlardır. Kimsenin düşüncesine bakmayız, mezhebini sorgulamayız, rengine aldırmayız. Öğrenci forması varsa üzerinde tamamdır. Kendi çocuğumuza göstermediğimiz ihtimamı onlara gösteririz. Düşerse yara bandı oluruz kanayan dizine, ağlarsa mendil oluruz güzelim gözlerine, üzülürse arkadaş oluruz üzüntüsüne. Bu ülkede herkes işine öğretmenler kadar bağlı olsa ve işini samimi yapsa inanın çok daha farklı oluruz. İyi ki öğretmenim diyebilmeliyiz her zaman. Maaşımız az olsa da öğrencilerimiz istediğimiz gibi olmasa da velilerimiz ilgili olmasa da... Takdir edilmesek de, marifetimiz iltifat tabi olmasa da... Bir kelebeğin gelip çiçeğe konması gibidir bizim meslekteki en güzel ödül. Bir öğrenci sevgiyle, güvenle yanınıza geliyorsa ve can yaprağınıza konuyorsa iyi bir öğretmensiniz demektir. Bundan daha anlamlı bir ödül de yeryüzünde yoktur diye düşünüyorum. Ne parayla ne pulla bizim işimiz sevgiyle saygıyla...

Elimde Kaptan'ın Defteri adlı romanımla kantine doğru gidiyordum. Okulda her zaman elimde bir kitap olurdu. Çünkü meslektaşlarımın az okuduğunu düşünüyorum. Bu yönden örnek olmamız gerekiyor öğrencilerimize. O an okusam da okumasam da elimde illaki bir kitap olacak.

- Öğretmenim ne okuyorsunuz? diye sordu Dilan. 'Bakabilir miyim? Him siz mi yazdınız bunu öğretmenim?'

- Tabii ki bakabilirsin kitabıma, ben yazdım. Kaptan'ın Defteri'ni aldı eline. Sayfalarını çevirdi. Baktı iyice. Ben de papatyayı çok severim öğretmenim, dedi. Saçlarını okşadım ve ona şöyle dedim: Sizler farkında değilsiniz ama ben farkındayım. Burada papatya tarlasındayım. Ve en güzel papatya kokuları içinde işimi yapıyorum. Gözlerini dikti gözlerime. Bir şey diyecek oldu diyemedi. Biraz daha baktı kitaba. Sonra teşekkür etti ve çekip gitti. Ertesi gün ellerinde kocaman bir papatya buketiyle geldi yanıma. Hiçbir şey diyemedim sadece sarıldım ona. Gözyaşlarımı görmesin diye de ellerimle sildim hemen kirpiklerimde asılı kalan yaşları. Bazen hiçbir şey demeden sarılmaktır öğretmenlik. Bazen hiç ummadığın anda karşılıksız sevildiğini hissetmektir. Yaşı küçük ama güzellikleri yüreğinde yaşayan

çocukların ruhunu okşamaktır öğretmenlik. Şimdi kalkıp da öğretmenliği karalamanın kötölemenin bir manası yok. Bu lezzeti başka bir meslekte almanız mümkün değildir. İşte bu yüzden dilimden eksik olmaz: İyi ki öğretmenim.

Cep telefonuma bakıp kıs kıs gülen Hasan daha fazla dayanamadı ve şunu söyledi: Öğretmenim telefonunuz karizmanıza yakışmıyor, değiştirin bunu, dedi. O böyle deyince sınıf gülmeye başladı. "Güzel öğrencim, karizma kafanın içinde ve kalbinin tam ortasında olandır. Sen telefona öyle bir mana yükledin ki o telefon olmasa benim hiçbir değerim yokmuş gibi algıladım. İnsanlar eşyaya değer katar, eşyalar insan değer katmaz. Bir makam koltuğu, insan olmadan sadece boş bir koltuktur. Bu ipekten de olsa böyledir deriden olsa da böyledir. Ama o koltuğa oturan kişi işini iyi ve doğru yapıyorsa o koltuk işte o zaman değerli olur." Ben böyle uzun konuşunca Hasan sessizce ama can kulağıyla söylediklerimi dinledi. Konuşmam bitince de parmak kaldırıp: Öğretmenim beni iyi gömdünüz, dedi. Güldük hep birlikte Hasan'ın bu doğal ve saf hâline. Gömmek filinin farklı anlamlarını da öğrendik böylece.

Kendisini işine adanmış olanlarız. Mesleğine âşık ve işine sadık olanlarız. İnsan yetiştirmek dünyanın en güzel ve en kutsal işidir. Bu yüzden bu kutsal işle iştigal edenlere saygı duyun ve onlara güvenin. Velilerimiz iyi öğretmen arıyor daima, bizler de iyi veli arıyoruz ısrarla. Hep tatil yapıyoruz diye söylenir herkes. Desinler. Yıpranma o kadar fazla ki mesleğimizde. Erken emeklilik için de öğretmenlere öncelik tanınmalıdır bence. Her yönden üstüne gelinen ve eleştirilen kocaman bir camiadan bahsediyorum. Öğretmene sahip çıkarsak ülkemizin çocuklarına da sahip çıkarız diye düşünüyorum. Öğretmenlerimizi seversek çocuklarımızı da sevmiş oluruz. Siz hiç bir çocuğun kalbine dokundunuz mu? Onun gülüşüne misafir oldunuz mu? Elindeki bisküviyi sizinle paylaştı mı bir çocuk? Yüreğinin bir tarafına anne ve babasını diğer tarafına da sizi koydu mu hiç bir çocuk? Bir çocuğun kahramanı oldunuz mu asla? O zaman dokunmayın çocuklarınızın kahramanlarına! Küfretmeyin onlara, çocuklarınızla bir olup okul basmayın! Öğretmene el kaldırmayın. Ülkenin her noktasına ayırım yapmadan, işinden kaçmadan giden ve oradaki her bir çocuğa vatan millet aşkını nakşeden öğretmenlere dil uzatmayın. Onlar Aybüke öğretmenlerdir, Necmettin öğretmenlerdir.

Öğretmen öğretmendir. Atanmış, atanmamış, sözleşmelisi, ücretlisi yoktur. Öğrenci gelip soruyor öğretmenine: "Öğretmenim siz essah öğretmen misiniz?" diye. Kutsal bir mesleğin kendi içinde böylesi ayrımı olmaz.

Kantin tarafından dışarı çıktım. Bahçede dolaşmak istedim. Okulun çömez öğrencilerinden iki tanesi kol kola girmiş önümde yürüyorlardı. Belli ki en alt sınıf öğrencileriydi. Böyle kol kola giren ya da bahçede delicesine kan ter içinde koşan öğrenci gördünüz mü kesinlikle en alt sınıf öğrencileridir diye söylenirsiniz. Mesele anlatıyordu biri diğerine. Duyacak kadar yakındım onlara. Beni fark etmiş olacaklar ki biri diğerini dürttü: "Yavaş konuş, bak adam geliyor." Diğer benden yana döndü ve arkadaşına aynı hızla cevap verdi: "O adam değil öğretmen..."

İyi ki öğretmenim.

İyi ki.